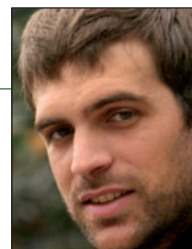


Beñat Sarasola

♦ IDAZLEA



ZALDI ERO

Urguilu heteroa

“ETA ZURI, gustatzen al zaizkizu mutilak?”. Ezin uka galderaren zuzenak harritu ninduenik. Nire artean pentsatu nuen atzerrian nengoela eta han akaso halako galderak egitea naturalagoztat joko zela. Galderari itzuri egiteak, bestetik, “maritxutasunaren mamua” handiagotzea besterik ez zukeen ekarriko, eta hala, erantzun progaren bidea hartu nuen: “Ez naute mutilek sekula erakarri izan, baina ez dut baztertzen akaso etorkizunean halakorik gertatzea. Zergatik ez?”. Nire lagun gay eta lesbianeak buruz iruzkinen bat egitea besterik ez zitzaidan falta izan. Horren ordez arropu egin nion, karga arintze aldera-edo. “Eta zuri, zuri gustatzen al zaizkizu neskak?”. Nirea baino erantzun zuzenagoa izan zen berea, “Ez, ez zaizkit gustatzen”. Gero gaineratu zue-nak txunditu ninduen gehien ordea: “Lehenengo musua neska batekin eman nuen, izan nuen neska-lagun bat, baina ez, ez zaizkit gustatzen. Konturatu nintzen ez zitzaizkidala gustatzen, ohean-eta desastre hutsa izaten zen”.

Euskal Herrian halako solasaldi bat edukitzeko aukeren (ia) ezinezkotasunaz hausnarrean ibili naiz denbora batez. Izan ere, nirearen, gurearen aldean, ene solaskidearen heterosexualitatea askoz ere laxoagoa, askoz ere zentzudunagoa zela ohartu nintzen berehala. Ez zuen nik bezala urgentziazko erantzun *politically correct*ik behar haren naturaltasun sexuala agerian uzteko.

Heteronormatibitatearen malurak askotarikoak baitira, izan ere. Esan gabe doa, haren lehenengo biktimak, biktima nagusiak, lesbiana, gayak eta emakumeak dira, baina

gizon heterosexualok ere dastatzen dugu, sarri dastatu ere, haren ozpinetik. Adibideak askotarikoak dira. “Gizon ehiztaria”ren (a. k. a. babosoa, lerdetsua, lerdoo) estandarrean kabitzen ez diren gizonak zenbat alditan ez ote ditugu gizon bigun, gizon eskas, gizon maskalaren etiketaren bortitzaz azpiratu? Ohean ez

bazara aski bipil, aski ar, ez baduzu zakila aski lodi, hor izango duzu berriz ere “maritxutasunaren mamua” zure inguruan hegaka.

Halako batean zure ohe-kideak beroaren beroan “jostailutxo bat” ateratzen badu zure zakilari begiratu diozu: “Zer egin dut gaizki?”, mundua zure zakilaren bueltan mugitu beharko balitz bezala. Ez baduzu zure “konkisten” gainean aski publizitate egiten, ez zaizu faltako lagun begiluzerik galdezka heteroen esparrua ongi zedarritu eta urguilu heteroa ongi mantendu aldera. Mutil batek uko egiten badio herriak, koadrilak neska ikusgarritzat, neska ukalezintzat, duenari luze gabe erantzun beharko du: “Ez haiz gaya izango?”. Jakina, galdera berez, beste hainbat bezala, neutrotzat jo lezake inork, inozotzat, baina testuinguru horretan ezagun da ez duela inozotik deus, homofobia dela bete-betean. Zer esanik ez, zure neska ohi bat orain lesbiana “bihurtu” dela kontatzen badizute. Halakoa baino laido handiagorik! Maskulinitasunari berari eginiko traiziotzat hartuko du lerro, lerdetsu batek baino gehiagok.

Ongi egingo genuke ulertuko bagenu heteronormatibitatea gizarte-instituzioa den heinean denok hartzen dugula parte, gutxi-asko, haren sustapenean. Egongo da esango duenik heterosexualitatea bera dela eraitsi beharrekoa, eta endemas, erlazio binario oro dela lurperatu behar. Baliteke. Anartean, uste dut ez litzatekeela soberan egongo heterosexualitatea bizitzeko beste forma batzuk bilatu, praktikatu, zabalduko bagenitu. Hasieran aipatzen nuen heterosexualitate laxo, soseguzkoago bat-edo. Bizi askeago baten alde, bizi bizigarrirago baten mesedetan. ■



Antton Olariaga

